

יוסף המשביר

הוא גיבור לאומי, וגנבות קטנות — פושעות !
— בדיוק כמו "מסיה ורדו" של צ'פלין — פרצה בנאום ההגנה הנא-שמת השניה.
השופטים לא שוכנעו בראיות הצ'פליניות. שתי ה"גנבות" נמצאו חיי-בית בדין.
לפני מתן פסק הדין פרצה הצעירה בקריאה :
— נפגש רבתי השופטים ! נפגש שם בקרוב ! — והפסיקה רגע להזכר, אם אמר צ'פלין ורדו משפט נוסף. אלא שכאן נתערכה מאדאם ורדו השניה :
— נפגש שם ? ידונו אותנו למוות ? לא רוצה ! — ודמעותיה קלקלו את האילוזה הצ'פלינית. ביום מחורש של מונסיון — ורדו בדמות שתי גנבות המעילים נכשל.

המשטרה שהוזמנה פתחה בחקירות. טענת חיפוש הראי לא שכנעה את נציגי החוק, כשנתברר כי גם מעיל הנערה השניה נעלם מעל אחד הקולבים בבית-ספר מסויים בעיר.
בבית המשפט נתבררו הפרטים הב-אים : שתי הצעירות עסקו במשחק מיוחד. היו חודרות באין רואים למס-דרונות בתי הספר, בוחרות מעילים יקרי ערך של התלמידים וגונבות אר-תם. את היקרים שבמעילים הגנבים היו לובשות בעצמן, ואת הוולים מוכ-רות.
כן נתברר, כי את פשעיהן בצעו השתיים מתוך חובבות משעממת, ולא היה להן כל צורך בכסף שהרוויחו.
— אין אנו פושעות — הגנה על עצמה הבוגרת שבפושעות. — אנו גנ-בות מתחילות ! אתם רבתי השופטים גנבים יותר גדולים מאתנו. גנב גדול

יוסף בער החלומות

מולה" — התנצלה המבוגרת שבנע-רות.
— מראה בכיס מעיל זר ? — אמר המנהל בנעימת בלש.
— חיפשנו על הקיר, ומשלא מצא-נו חשבנו, שאולי נמצא באחד הכי-סים... התנצלה הצעירה שהיתה לבושה מעיל-פרוה רעשני, שהיה גדול מכפי מידותיה.
— אסור לגעת ברכוש זר ! — הטיף המנהל בקולו הפדגוגי העתיק. אותו רגע צלצל הפעמון, והמוני תלמידים התפרצו מן הכתות והקיפו את עוזי, המנהל ושתי הנערות.
— היא לובשת את הפרוה של אחותי ! — גשמעה לפתע האשמה צרחנית מפני "צימוק" קטן ממין נק-בה, שיצאה מהכתה השביעית.
ו"הצימוק" ספרה בחזות נצחון. — רק לפני שבוע גנב המעיל של אחותי. היא סמינריסטית...

השניה, שהיתה בוגרת משהו מחברתה. ואז הגיעו השתיים למעילו החדש של עוזי. הן תחבו ידיהן לכיס המעיל, ובחפזון פיזרו את תוכנו. מתוך כיס המעיל נפלו צרור פקודות-קשר תנו-עתיות, משרוקית שבורה ואולר. אותו רגע הרגיש עוזי טפיחה על גבו. המנהל הממושקף עמד עליו וש-אלו תמורות :
— מה מעשיך מחוץ לכתה ?
— אולי יאמר לי אדוני מה ענינן של שתי נקבות מזדקנות אלו בתוכן כיסי מעילי ? — שאל עוזי בתשובה לשאלת המנהל והצביע על שתי הצ-עירות.
פני המנהל לבשו ענין. הוא ניגש לצעירות וטפח להן "בבלשיות קולנו-עית" על גבן.
— כן חברות ? — שאל המנהל כשעוזי מחייך מאחרי גבו.
— "אנו מחפשות מראה להסתרק

הנה הגיעה תוצרת יצהר.